

Sygn. akt I C 121/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2021 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Łucja Oleksy-Miszczyk
Protokolant:	Wioleta Motyczka

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2021 roku w Gliwicach

sprawy z powództwa (...)
z siedzibą w W.

przeciwko R. G. (1), D. G., (...)

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanych (...) Spółki jawnej w G. oraz D. G. i R. G. (1) solidarnie na rzecz powoda (...) w W. kwotę 401.192,76 (czteryście jeden tysięcy sto dziewięćdziesiąt dwa 76/100) złote z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 21 listopada 2018 roku;
- 2) w pozostałej części powództwo oddala;
- 3) zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 20.077 (dwadzieścia tysięcy siedemdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Łucja Oleksy-Miszczyk

Sygnatura akt I C 121/19

UZASADNIENIE

Powódka (...) z siedzibą w (...) wniosła o zasądzenie solidarnie na jej rzecz od pozwanych: (...) Spółki Jawnej, R. G. (1) i D. G. kwoty 401.192,76 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 20 listopada 2018 roku oraz zasądzenie solidarnie od pozwanych kosztów postępowania. W uzasadnieniu pozwu podniosła, iż jest w posiadaniu weksla, którego poręczycielami są pozwani D. G. i R. G. (2). Przedmiotowy weksel został wystawiony na zabezpieczenie roszczeń wynikających z zawartej w dniu 8 lutego 2011 roku, między powodowym bankiem a pozwaną Spółką (...) Spółka Jawna) umowy pożyczki hipotecznej o numerze (...). W związku z niewypełnieniem zobowiązań wynikających z umowy powódka uzupełniła weksel na sumę 401.192,76, obejmująca nieregulowane należności przez pozwanych na dzień 5 listopada 2018 roku, z terminem płatności na dzień 20 listopada 2018 roku. Mimo upływu terminu do zapłaty pozwani nie wykupili weksla.

W odpowiedzi na pozew pozwani wniesli o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu podnieśli, że iż powódka nie udowodniła wysokości roszczenia, nie udowodniła wypowiedzenia umowy pożyczki, a powództwo jest

przedwczesne. Na rozprawie w dniu 3 grudnia 2019 r. występując w imieniu własnym i pozwanej spółki oświadczył, że nie kwestionuje faktu istnienia zadłużenia i nie jest w stanie wypowiedzieć się co do jego wysokości (k. 115 i nast.).

Sąd ustalił co następuje:

Powódka (...) w W. w dniu 8 lutego 2011 roku zawarła z : (...) Spółką Jawną jako pożyczkobiorcą umowę pożyczki hipotecznej dla małych i średnich przedsiębiorstw o numerze (...). W ramach umowy została udzielona pożyczka kwoty w wysokości 500.000,00 zł z przeznaczeniem na cele związane z prowadzoną działalnością gospodarczą (umowa k. 10). Do umowy pożyczki, w dniu 12 grudnia 2012 roku został podpisany aneks nr (...) (Aneks k. 9). Zabezpieczeniem należności wynikających z umowy był weksel in blanco wystawiony przez pozwaną spółkę (...) Spółka Jawną, a poręczony przez pozwanych D. G. i R. G. (1). Bank był zgodnie z umową upoważniony do wypowiedzenia umowy z 30 dniowym terminem wypowiedzenia, m.in. w przypadku niedotrzymania przez pożyczkobiorcę warunków udzielenia pożyczki (§ 14 umowy).

Jako, że należności z tytułu umowy nie były przez pozwanych regulowane terminowo strona powódowa pismem z dnia 10 października 2017 roku wypowiedziała umowę pożyczki za 30 dniowym terminem wypowiedzenia (k.103). Następnie pismami z dnia 1 lutego 2018 roku (k.15 i nast.) oraz 7 września 2018 roku (k19-21) powódka wezwała pozwanych do spłaty nieuiszczonych należności.

Weksel wystawiony został na kwotę 401.192,76 zł i opatrzony datą płatności na 20 listopada 2018r. (kopia weksla k. 40, oryginał został zdeponowany w tut. Sądzie – k. 39).

Pismem z 5 listopada 2018 roku pozwani zostali wezwani do wykupienia weksla wystawionego przez pozwaną spółkę, a poręczonego przez pozwanych, na kwotę 401.192,76 zł do dnia 20 listopada 2018 roku (k.23- 23v). Do dnia wniesienia pozwu żądana przez powódkę należność nie została uregulowana.

Okoliczności faktyczne sprawy nie były w zasadzie sporne, a opisany wyżej stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane dokumenty złożone do sprawy, Przeprowadzone postępowanie dowodowe Sąd uznał za wystarczające do merytorycznego rozpoznania sprawy.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie. Powódka oparła swoje roszczenie na prawidłowo wypełnionym wekslu, podpisanym przez pozwaną spółkę reprezentowaną przez pozwanych, a poręczonym przez pozwanych D. G. i R. G. (1). Zobowiązanie pozwanych ma zatem charakter zobowiązania wekslowego i opiera się wobec pozwanej Spółki o przepis art. 9, a wobec pozwanych R. i D. G. art. 32 prawa wekslowego.

Pozwani nie przedstawili żadnych okoliczności, które pozwoliłyby zakwestionować powództwo. Nie podnieśli żadnych skonkretyzowanych zarzutów, które mogły podważyć istnienie stosunku podstawowego, jak i prawidłowości wystawienia weksla. Nie kwestionowali istnienia zadłużenia. Zarówno w odpowiedzi na pozew jak i na terminie rozprawy 3 grudnia 2019 roku pozwani ograniczali swoje zarzuty jedynie do wielkości zadłużenia, nie zaprzeczając istnieniu zobowiązania. Jednocześnie nie żadnych konkretnych okoliczności pozwalających na zakwestionowanie wyliczenia wysokości zadłużenia przedstawionego przez powódkę.

Odnosząc się do ogólnikowych zarzutów strony pozwanej należy podkreślić, że w postępowaniu wekslowym, a tak zostało ukształtowane niniejsze powództwo, ciężar dowodu w razie kwestionowania wysokości dochodzonego roszczenia spoczywa na pozwanych. Powódka przedkładając prawidłowo wypełniony weksel nie miała obowiązku dowodzenia wysokości roszczenia, bowiem wynika no z weksla. Pozwani pomimo zakwestionowania wysokości roszczenia nie złożyli żadnych wniosków dowodowych zmierzających do wzruszenia prawidłowości kwoty uwidocznionej na wekslu. Z kolei powódka, pomimo braku takiego obowiązku, przedłożyła umowę pożyczki, aneks do umowy, wyciąg z ksiąg banku (k.91), historię operacji na kontrakcie kredytowym (k. 92 i nast.), z których wynika

podstawa i wysokość zobowiązania. Powódka wykazała również, iż prawidłowo dokonała wypowiedzenia umowy, a roszczenie jest w całości wymagalne.

W tych warunkach Sąd w oparciu o przepisy art. 9 i art. 30 i 32 prawa wekslowego zasądził od pozwanych na rzecz powódki sumę wekslową. O odsetkach orzeczono na zasadzie art. 481 § 1 i 2 k.c., zasądzając je od dnia następnego po dniu wymagalności roszczenia wekslowego tj. od 21 listopada 2018r. Oddalono natomiast żądanie zapłaty odsetek za dzień wymagalności tj. 20 listopada 2018r.

Zważywszy na to, że powódka uległa tylko co do nieznaczonej części swojego żądania orzeczenie o kosztach oparto o przepis art. 100 k.p.c. Na sumę zasądzonych na rzecz powódki kosztów złożyły się: opłata od pozwu 20.060 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

SSO Łucja Oleksy-Miszczyk